

Една сутринъ рано, когато слънцето още не бѣше се показало задъ гората, дветѣ невѣстулки вървѣха край гората и се ослушваха. Въ това време два гарвана изхвъркнаха отъ една стара, космата елха и отидоха да дирятъ храна за своитѣ малки. Невѣстулкитѣ впериха очи въ дървото. Щомъ гарванитѣ се отдѣлиха отъ елхата, звѣрчетата бързо-бързо се покатериха по дървото. Изгладнѣлитѣ малки гарванчета тихо пискаха. По гласа имъ невѣстулкитѣ узнаха, де е гнѣздото и бързо се отправиха нататкъ, като се движеха леко-леко по разперения клонъ, сѣкашъ бѣха сжщински катерички.

Малкитѣ глупави гарванчета дочуха шума на разбойницитѣ-невѣстулки, помислиха си, че това сж тѣхнитѣ родители и нададоха радостненъ викъ. Но надъ гнѣздото се показва муцуната на едното звѣрче, което бързо се втурна вжтре и стжпи на двѣ отъ малкитѣ. Всички гарванчета почнаха отчаяно да пискатъ и да бѣгатъ изъ гнѣздото.

Старитѣ гарвани дочуха сърдцераздирателенъ викъ и се впуснаха къмъ гнѣздото... Ужасна картина се представи предъ тѣхнитѣ очи. Гарваницата, безъ да мисли, първа се хвърли върху хищника, стисна го съ здравия си клюнъ за опашката и го изтегли вънъ отъ гнѣздото.

Не още не успѣла нещастната майка да пусне хищника, той ловко се изви въ въздуха и я стисна за гърдитѣ. Съ едно дръпване старата птица се избави отъ ноктитѣ на невѣстулката, но топла кръвь облѣ черната ѣ перошина. Въ сжщото време мжжкиятъ гарванъ се виеше надъ гнѣздото и съ силно гракане викаше за помощъ.

Отъ всички страни долетѣха гарвани. Събра се цѣлъ орлякъ. Шумъ и грачане се вдигна по цѣлата гора...

Но невѣстулкитѣ не се тревожеха. Тѣ пригризаха шиитѣ на беззащитнитѣ малки, напиха се съ топла кръвь, изядоха мозъка имъ и най-последно спокойно напуснаха разореното гнѣздо, като си облизваха муцункитѣ.